

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Linda Mariana, Sive De B. Virgine Lindensi

Clagius, Thomas

Coloniae Vbiorvm, 1659

XIII. Praedicantes, & quidam alii de vicino Ductau insolentiores, cultum divinum in deserto Lindae loco impedire nequidquam conati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11544

supplicio addiderit, ut extincto filio, quem unicum suscep-
erat, omni quoque generis propagatione sit orbat. Docu-
mentum mortalibus, ne licenter aded, impunitatis spe, in
DEUM caligine Reginam bacchari pergant. Quam ista ex
vero sint à Ciaritio narrata, constare vel inde potest,
quod infame illud patibulum, quemadmodum præ-
ter spem, apud Lindam subito apparuit, ita videri
postmodum subito desit. Quippe Præfectus Neme-
sin illam expertus, ac, ne quid insuper gravius in se
designaretur, veritus, amoliendum inde quantocyus
curavit. Qua etiam de re, juvat eundem audire nar-
rantem Ciaritium. Quandoque felicior est peccator, si ce-
leri pena percellatur: in se nimirum descendit; & aut pe-
nitus criminosa vitæ labem deserit; aut minimum remissius
delinquendo insanit. Istud hic factum advertite. Non ejecit
sanæ sacri loci temerator ex animo virus illud, quo turgi-
dus, tam horrendo se facinorum reatu impiaverat; tamen
pudendâ filii morte emendatus, mentisque lemmi restitutus,
atque metuens, ne graviora caelestis iracundiæ supplicia in
se concitaret, funestum illud patibulum evelli, & quanto-
cyus è loco sacro abiici gemebundus mandavit. Ita pisca-
tor hic lapuit ictus: ita plurimi alii, ut suo referemus
loco, facti sunt meliores pl. igitur Phryges.

CAPUT XIII.

Prædicantes, & quidam alii, de vicino Ducatu insolentiores, cultum
divinum in deserto Lindæ loco impedire nequidquam
conati.

Castigato ad eum, qui dictus est, modum, Ra-
stemburgensi Præfecto, poterant imò debebant,
exemplo illius sapere alii, uti diximus, Phryges. Et sa-
puit-

puissent profectò non pauci; nisi Prædicantes, quod de iis ab Apostolo (a) singulariter dictum est, *inreprobum sensum dati*, ut aliorum quoque sensus occalescerent, perfecissent. Quocirca, ipsi in primis, tum ignavissima quæque, ac væcordissima, tam de oppidanis, quàm de ordine equestri, ipsorum mancipia Catholicos, desertum Lindæ Marianæ locum revertentes, variè incurfare atque vexare, plus quàm integro seculo, vix unquam destiterunt. Et, ne id contra jus & fas omne agere, hoc est, ne sine ratione insurre sibi viderentur, rudiorum oculis glaucoma quoddam, è Provinciali Ducatus Prussiæ jure, conantur offundere. Fabulantur enim ut væcordissimo cuique os, quocunque tandem modo, sublinant; Ducatum Prussiæ, non politico duntaxat, verùm & Ecclesiastico, eoque prorsum novo jure, ita gaudere, ut nulli Catholicæ Religioni amplius in ea parte Prussiæ relictus sit locus. Quod, ut Mislenta in *Manuali*, veluti speciem quocunque modo obtineat, in omnes partes versando ira jactat, ut non tam disputator agere velle videatur, quam juratum & Ecclesiæ orthodoxæ, quin & inclyti Poloniæ Regni hostem, potius perduellem. Ausus est enim homo planè fanaticus, non modo (b) *Panoletiriam seu totale exterminium Religionis Romano Catholicæ ex Ducatu Prussia* serere; verùm & Jura, atque serenissimorum Poloniæ Regum tum edicta, tum pacta cum serenissimis Electoribus Brandenburgicis, in causa Religionis Catholicæ firmata, plurimis (c) impugnare. Verùm illi, illius que sociennis aut parastatis, abundè occursum

(a) Rom. I. 28, (b) pag. d. 3. & seqq. (c) à pag. 1.

21. Disquisitione Ubiquisticâ, cæterisque eam consequentibus. Interim sciant, ac tandem aliquando Prædicantes, Prædicantumque mancipia discant; principiò quidem, nulli in Ducatu Prussiæ religioni, nisi Catholicæ primas esse datas: deinde *Confessioni Augustanæ*, sed nonnisi primigeniæ atque invariatae, secundas esse partes relictas; sed ita relictas, ut non *absolute*; quemadmodum vulgo dicitur, ac per se, sed *permissivè*, & per solam indulgentiam, Catholicorumque tolerantiam, aut conniventiam locum habeat; neque (ut ad Apostoli mentem loquamur) *Confessio illa*, tam *Saræ* liberi Isaac, quàm *Agar* Ismaëlis servi, mater audiat. Ad hæc sciant, jus omne Catholicis esse, non tantum ritu Catholico ubique in Ducatu vivendi, verum & ad Catholici ritus usum atque exercitationem, Tempora, sacella, Aedes sacras atque Oratoria in suo fundo ædificandi; aut jam olim ædificata, ad eundem casum reducendi. Denique ne illud, quod maximè interest, amplius ignorent; eodem illo ipso Jure Prædicantibus, Prædicantumque servis, frænnum ita injectum, ut ne hiscere quidem contra debeant; tantum abest, ut, aut intercedere jure, ac prohibere; aut calumniarum, probrorum, maledictorum, aliarumque criminationum & convitiatorum plaustris, pro suo more, in Catholicos possint invehi. Et tamen, quid non illi toto, quo deserta ligualebat Linda, seculo egerunt? imò, quid nunc quoque non agunt? Ex iis, quæ et jamnum designare solent, pronum erit, quid retroactis egerint temporibus, divinare: multò enim plus insanix, ac proterviæ tum iis inerat, quàm (quando novo restauratorum

Fcu

Feudorum jure, tanta sunt iis capistra imposita) ad huc inesse queat. Cùm igitur nunc tot modis in Catholicos, præsertim in Dei ac Deiparæ religiosos apud Lindam Marianam cultores, maledictis, & probris, etiam pro Concione jaçtari solitis, bacchentur, quid dudum antè fecisse putandi sunt? Quid enim nunc, vicini præsertim Ministelli, in ore, quàm Lindensem Idololatriam habent? Hanc illi è pulpitis strisquæ suis pro concione despuere; hanc in privatis congressibus, tum plebi, tum primario cuique, odiosam, non sine maximo scelere suo, detestabilemque reddere; ab hac denique omnes quæ consiliis & strophis, quæ precibus & affusis Crocodilli lacrymis arcere. Si hæc parum procedant, tum enim vero, dignas unusquisque suo *Iove concipere iras*, & ad minas, imò & ad diras, denique & ad fulgura, ad tonitrua verti ac fulmina. Nam & verbis in nobilioribus & in plebem pecuniariis multis, carceribus item ac vinculis, ad extremum verberibus quoque ac corporum cruciatu, quoties facultas aut potestas est, vivere, non est, neque olim fuit iis insolens. Testes, præsertim quotidianam fere experientiam, omni excepta, in hac præsertim causa, majores habemus ipsos, quos paulò antè citavimus Prædicantes; noster alter disertè ait: *Etsi fanum eversum sit, & accessus in panapatibuli interdictus, adeòq; aliqui suspendio tam diu de causa plexi, homines tamen remittere non posse, qui vel noctu accedant, &c.* alter verò, *sub multa*, inquit, panapatibuli peregrinationem interdictam, eo quæ genere pœnæ inobedientes idololatrias affectos. Et quæ alia causa religiosos homines adigit, vel etiam nunc in

terdum adigit, ut vel *Noctu accedant, cereos a cendant*; nisi, quia omni Prædicantium conatu, & tum æris, tum corporis mulctis, suppliciisque, quò minus interdici, & commodo sibi tempore id agant, prohibentur? Ea nihilominus hominum est constantia, is religionis erga Divam Lindentem, animique ardor, ut sæpe malint extrema quæque perferre, quàm se a lylo (in quo, tot ac tantis animi corporisque muneribus cumulantur) aut excludi, aut etiam prohiberi. Quod quàm sit verum, plurima, quæ quinto potissimum libro afferentur, exempla docebunt; eorum præsertim, qui sub jugo adhuc Prædicantium in Ducatu gemunt. Si enim palàm accedere iis non liceat, vel per mæandros ac labyrinthos Lindam penetrare satagunt. Qua de re paucis capite sequente agendum nobis erit.

C A P U T XIV.

Non solum Catholici, verùm & ipsi, præsertim in vicino Ducatu, ab Ecclesia Catholica sejuncti, desertum Lindæ locum frequentant; & ipsâ adversariorum oppugnatione, magis erga loci venerationem cultumque DEIPARÆ incitantur.

Quod de stygio Tenebrarum principe, ex mente Gregorii, divinus vates Jobus (a) juxta editionem lxx. dixit, *Myrmicoleon perit*; de ejusdem Principis satellitibus ac Ministris, dici universim potest. Rectè, inquit ille (b) *Myrmicoleon, id est, Leo & formica dicitur antiquus hostis; quia sicut contra consentientes fortis est, ita contra resistentes debilis. Si enim eius suggestionibus*

(a) cap. 4. II. (b) 5. moral. c. 17.